

01 Adevărata schimbare. Pietre scumpe

01 Adevărata schimbare. Pietre scumpe

Învățăturile pe care le avem din viața lui Iacov privesc lucrarea de creștere, de împlinire a creștinismului, prin Duhul Sfânt. Lucrarea aceasta face loc în viața noastră descoperirii lui Hristos. Această creștere (educație) nu se ocupă cu omul nostru cel vechi și cu păcătoșenia lui, ci cu firea cu care ne-am născut. Înainte de întoarcerea la Dumnezeu, amândouă, omul nostru cel vechi și firea noastră (carnea), sunt una și nu le putem deosebi, dar la creștini, în Sfânta Scriptură, ele sunt deosebite.

Când a fost Adam în grădina Edenului, era, din fire, o personalitate foarte precisă și conștientă de sine; el nu avea om vechi. Dispunea de voie liberă, astfel că putea să lucreze pe răspundere proprie, deci era fără păcat.

Puterea naturală e aceea pe care o primim odată cu viața noastră în trup din mâna lui Dumnezeu, a Creatorului. Puterea duhovnicească e aceea pe care o primim de la Dumnezeu prin har. La naștere primim înțelepciune, îndemânare, înțelegere, elocvență, simțire și conștiință și toate împreună formează personalitatea noastră (făcând abstracție de păcat). Dar Adam s-a schimbat după căderea în păcat. L-a invadat păcatul și a pus stăpânire pe el.

Acum el nu mai era un om natural. Era în el și „omul vechi”. El se afla sub stăpânirea păcatului și păcătuia cu bună știință. Înainte de a păcătui, Adam era un om natural. După ce a păcăuit era un „om vechi”.

Trebuie să fim atenți când e vorba să facem o paralelă între noi și Domnul Isus ca Om în trup; putem spune cu toată siguranța că Isus n-a avut om vechi, fiindcă n-a avut păcat. Dar avea și El un „Eu”, avea putere naturală, dar niciodată și nici în cel mai mic lucru n-a abuzat de această putere iată deosebirea. A avut și El personalitate și individualitate oricine trebuie să aibă dar nu Si-a ales nimic din propria-I putere. „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi” (Ioan 5.30). Asa socotea El inutilele străduințe omenești care-L exclud pe Dumnezeu. De aceea putem înțelege de ce putea El să spună despre rodul nostru duhovnicesc: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15.15). În contrast cu El, noi avem „omul vechi” care e vândut păcatului. Acesta trebuie dat la o parte și Dumnezeu a și făcut lucrul acesta la crucea lui Hristos. Acesta este însă numai începutul lucrării lui Dumnezeu în noi, pentru că încă există în noi omul firesc, la care Dumnezeu trebuie să lucreze. În ochii lui Dumnezeu, noi nu numai că păcătuim, dar facem o mare mulțime de lucruri cu cea mai bună intenție de a-L mulțumi, alegem ce e greșit și nu-l putem fi pe plac. Să ne gândim, de exemplu, la oamenii care mereu cu aceeași lipsă de călăuzire spirituală trâmbează tot ce știu despre lucrurile duhovnicești. Aici nu e la lucru omul vechi, ci omul firesc. Nu este un păcat să vorbim despre lucrurile duhovnicești, dar omul natural face lucrul acesta din propriul său imbold și nu pentru că Domnul vrea acest lucru.

Viata firească înseamnă să facem ce vrem noi, nu ce vrea Dumnezeu. Noi facem multe fapte bune și zidim o clădire impresionantă, pe temelia care este Isus Hristos. Dar Domnul numește aceasta „lemn, fân, trestie” (1 Corin 3.12). Paiele acestea nu sunt rele în sine, dar cuprind în ele lucruri pe care le-a făcut omul. Omul zidește clădirea lui Dumnezeu, dar lucrarea este judecată și atunci nu e vorba dacă lucrarea e bună sau rea, ci de acela care face lucrarea. Deosebirea dintre omul natural și omul vechi este fundamentală. Dumnezeu ne-a dat pe Fiul Său. Ce se întâmplă dacă noi punem ființa noastră în El și El pe a Lui în noi? Într-o zi Îl primim ca pe Domnul și Mântuitorul nostru și curând descoperim că omul nostru cel vechi a fost lichidat odată pentru totdeauna la crucea lui Hristos (Romani 6.6). Dumnezeu nu S-a mai ostenit să-l cârpească ori să-l îmbunătățească, ci l-a răstignit în Hristos și astfel l-a dat la o parte pentru totdeauna. Prin aceasta, întrebarea cu privire la păcat s-a rezolvat. E foarte important să știm lucrul acesta. Înaintea lui Dumnezeu omul vechi trebuie să moară. Prin aceasta ni se deschid ochii și ni se descopere adevărul că noi chiar am murit în Hristos și că Hristos Însuși este viața noastră cea nouă, El, care locuiește în noi, care ne dă putere și este totul pentru noi. Aceasta este o descoperire minunată!

Dar pe lângă această viață de curând prezentă în noi, rămâne și omul natural sau firesc, firea omenească, bună, respectabilă și prețioasă, care vrea să-l placă lui Dumnezeu. Cu aceasta are de-a face Dumnezeu în Iacov!

În lucrarea lui Dumnezeu față de Iacov, totul se concentrează în jurul întrebării cu privire la împlinirea voii lui Dumnezeu. De ea se interesa Iacov mai mult decât de păcat. El știa că Dumnezeu cu privire la el și la fratele lui a spus: „Cel mai mare va sluji celui mai mic”(Geneza 25.23). Potrivit cu această desoperire, el a încercat să realizeze acest lucru. A folosit mijloace omenești ca să atingă un scop dumnezeiesc. Ținta lui erau lucrurile duhovnicești și împlinirea voii lui Dumnezeu, însă a comis numai greșeala fundamentală de a face toate acestea în felul său propriu.

Dumnezeu nu urăște numai păcatul. Nici firii omenești nu-i face loc nicăieri. Domnul Isus n-a păcăuit niciodată. El n-a arătat niciodată că depinde de El de a face binele ori de a face ceva. În relațiile Sale cu omul nostru firesc, Dumnezeu țintește să ne ducă în locul pe care Și l-a ales să-l ocupe Hristos însuși. Din fire, noi ne simțim în putere și în stare de a gândi, a plănuși și a face multe lucruri. Dumnezeu trebuie să ne arate slăbiciunea și să ne aducă în poziția de a nu mai gândi, plănuși sau lucra nimic fără El. Omul vechi a murit în Hristos, nu mai poate fi reparat, dar omului firesc i se mai poate face ceva: nu să fie îmbunătățit, ci să fie nimicit. La fiecare pas i se iau destoiniciile (capacitățile). Duhul Sfânt dezbracă de putere viața noastră firească pas cu pas, pentru că înaintea lui Dumnezeu suntem morți. Dar de ce se întâmplă lucrul acesta? Ce vrea să ni se arate și unde duce lucrul acesta?

Am văzut că „a fi în Hristos” conduce și la „a fi Hristos în mine”, că faptul exterior conduce la un fapt interior și că numai prin amândouă îl pot avea pe Dumnezeu. În același fel, educația Duhului Sfânt ne călăuzește prin împrejurări exterioare spre a ajunge ca Hristos să ia chip în noi (Galateni 4.1, 9), astfel încât să ducem o viață care, într-un înțeles nou, să izvorască din El.

Chipul lui Isaac întrupează locuirea lui Hristos în noi, după expresia lui Pavel din Galateni 2.20: „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. În imaginea lui Iacov avem de-a face cu lucrarea lui Hristos în noi care țintește ca „viața pe care o trăiesc în trup s-o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu”. Este lucrarea Duhului Sfânt în sensul acesta, ca Hristos să poată lua chip în noi. Dumnezeu procedează în așa fel cu omul

fierec, încât Hristos să poată locui în noi, iar noi să aducem roada Duhului (Galateni 5.22).

Evrei 12.5-11 vorbește despre disciplina sau despre pedeapsa plină de dragoste a Domnului. Dumnezeu, care este „Tatăl duhurilor” noastre, Se poartă cu noi ca și cu niște fii și face lucrul acesta spre folosul nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Sale. Aceasta se deosebește în mod evident de I Corinteni 1.30, unde se arată clar că „Hristos a fost făcut pentru noi sfințire”. În Evrei 12 se arată că prin încercări și suferințe devenim părtași ai sfințeniei lui Dumnezeu. Aceasta e ceva constructiv, ceva care se lucrează în noi. Suferința grea aduce roada păcii, o roadă care este adusă prin Duhul lui Dumnezeu, fără nici o sforțare.

Ce înseamnă aceasta? Firea noastră omenească e bucurioasă să-și afișeze experiențele duhovnicești. Vorbim bucurios și în chip ușor despre ceea ce ne-a învățat Domnul cu privire la eliberarea de sub puterea păcatului (nu vorbesc despre „mărturie”, care este cu totul altceva) și apoi repetăm ceea ce, după pretenția noastră, am lepădat. Totuși facem din nou același lucru. Și așa se întâmplă mereu, până când, deodată, cu totul spontan, ajungem să nu mai cădem în ușurătate duhovnicească. Nu ne hotărâm să nu mai vorbim, dar nu mai vorbim. Prin suferință am învățat ceva. În acest mic exemplu avem o parte neînsemnată din ceea ce se cuprinde în expresia: lucrarea lui Hristos în mine. Chiar și în această simplă stăpânire de sine, ființa lui Hristos în faptă și în adevăr a devenit a noastră. Duhul Sfânt dezvoltă în noi o ființă nouă. Însușirile enumerate în Galateni 5.22, sub titlul „roada Duhului”, sunt virtuți pe care le dă prezența Duhului Sfânt în orice credincios; ele sunt roade noi, care cresc de la sine. Pomul bun face roade bune. Este ca și când un piersic și un păr ar fi plantați unul lângă altul, în același pământ și li s-ar da aceeași îngrijire, tot atât de multă apă, gunoi și lumină. Fiecare va da roadele caracteristice lui. Amândoi prelucrează substanțele de afară, dar fiecare le va transforma în fructele care-i sunt proprii. Tot astfel lumina soarelui viața lui Hristos este transformată în noi în ceva care este vizibil al nostru. Astăzi Dumnezeu vrea în primul rând ca noi să-L cunoaștem pe El prin Hristos și în al doilea rând ca Duhul Sfânt să-L lase pe Hristos să lucreze în așa fel în noi, încât El să devină ființa noastră. Puțini dintre noi știu ce înseamnă locuirea lui Hristos înăuntrul nostru. Și mai puțini oameni știu ce înseamnă să ia Hristos chip în noi, prin Duhul Sfânt. Dar tocmai aceasta este lucrarea de prefacere, de creștere a noastră de către Dumnezeu. Dacă întâlnim un credincios înaintat în vârstă, care ani de-a rândul a trecut prin disciplină și poate prin suferințe, sub mîna lui Dumnezeu, atunci ne izbim de o adâncă experiență duhovnicească, de o asemănare cu Hristos care arată cât de real și cât de adânc a luat Hristos chip în el. Nu numai viața, ci cele mai mari adâncimi ale caracterului lor devin asemenea lui Hristos. Putem spune că aceasta este „opera Duhului Sfânt”. Unii dintre noi sunt foarte iscușiți și pot face orice fără greutate. Alții sunt impetuoși, oricând gata să lucreze pentru Dumnezeu, fără a suferi întârziere. Un astfel de om era Petru. Dumnezeu nu l-a îmbunătățit, ci l-a făcut să-și simtă neputința pentru ca Hristos să ia chip în el. De aceea îl întâlnim pe Petru mai târziu nu numai într-o nouă viață, ci ca pe un om nou. Și Pavel a fost un om în care a luat chip Hristos, prin multe încercări: „M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă aflu” (Filipeni 4.11). Printr-o astfel de experiență care, desigur, cere timp, a ajuns să aibă o umblare pas cu pas foarte hotărâtă în viața sa. și aceasta ne trebuie și nouă: nu numai o viață schimbată în care nu mai trăiesc eu, ci Hristos, ci și schimbarea persoanei în caracterul și felul ei de a gândi. Natural că nu o putem avea pe a doua fără a o avea pe prima, dar Dumnezeu le dorește pe amândouă; El dorește o adevărată schimbare în noi. În Pavel s-a făcut o astfel de schimbare adevărată. Nu a fost numai o nouă convingere. În 1 Corinteni 7 sunt câteva versete în care Pavel vorbește din propria lui inițiativă și își exprimă o părere de rău pur personală: „Lucrul acesta îl spun ca o îngăduință; nu fac din el o poruncă” (versetul 6); „celorlalți le spun eu, nu Domnul” (versetul 12). Cine îndrăznește să vorbească așa? și totuși Dumnezeu a primit această propoziție în Cuvântul Său. „Le dau însă un sfat, ca unul care am căpătat de la Domnul harul să fiu vrednic de crezare” (versetul 25). Hristos a luat chip în el și ce spune un astfel de om are preț înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă sunt propriile lui cuvinte. Pavel era un vas pentru Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că putea să spună: „Le poruncesc nu eu, ci Domnul” (versetul 10), dar în împrejurarea aceasta, ca și în altele, vorbește în baza părtășiei lui cu Dumnezeu și de aceea Dumnezeu poate să-l aprobe. Numai un om care a experimentat puterea transformatoare a Duhului Sfânt poate să vorbească cum vorbea Pavel: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Corinteni 11.1). Dacă un alt om ar spune lucrul acesta, l-am socoti primejdios de mândru, dar suntem siliți să recunoaștem puterea lui Dumnezeu în acei oameni în care lucrează Duhul Sfânt. Această lucrare de transformare a vieții pe care o face Duhul Sfânt este fundamentală. Porunca lui Isus în Matei 28.19 spune: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”. Credinciosul își ia mântuirea sa, dar nu-i este de ajuns atâta; nu este aceasta încheierea. Ucenicul are de învățat și viața îi e plină de exerciții și de disciplină. Aceasta e slujba sfântă a Duhului.

clickbible.org